

ת"פ 19620/11/14 - מדינת ישראל, באמצעות לשכת התביעות- שלוחת רמלה נגד ו א ע

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 19620-11-14 מדינת ישראל נ' א ע

בפני בעניין: כבוד השופט הישאם אבו שחאדה
מדינת ישראל באמצעות לשכת התביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד איתי שמואלי

המאשימה

נגד

ו א ע ע"י עוה"ד ראיס אבו סייף

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הינו בנה של ב א ע (להלן: **ב'**). במועד הרלוונטי לכתב האישום, ב' התגוררה יחד עם בעלה בבית בתחומי העיר ---- (להלן: **הבית**) וארבעת ילדיהם המשותפים, לרבות הנאשם.

2. ביום 7.11.14, בשעות הערב, בסמוך לשעה 21:30 ועד 22:00, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין ב'. בעקבות כך, ניגש הנאשם למטבח, נטל לידיו סכין שטיבה אינה ידועה למאשימה, ודקר באמצעותה את ב' שבע דקירות: שתי דקירות במותן שמאל בקו אזילר קדמי ואחורי, שתי דקירות בגב שמאלי אמצעי ותחתון, שני חתכים עמוקים בזרוע שמאל ופצע דקירה קרוב למרפק שמאלי. כתוצאה מהמתואר לעיל, פונתה ב' לבית החולים "אסף הרופא" (להלן: **בית החולים**) על ידי בעלה והנאשם לצורך קבלת טיפול רפואי.

3. הנאשם כפר בעובדות האמורות ובתום שמיעת הראיות הורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

טענות הצדדים לעונש

4. בא כוח המאשימה טען בתמצית כדלקמן: אומנם הנאשם נעדר עבר פלילי ובמועד ביצוע העבירה היה בן 18 שנים, אך מדובר באירוע חמור ביותר שהיה עלול להיגרם בתוצאות שחמורות בהרבה ממה

שנגרם בפועל; תסקיר שירות המבחן מלמד על אי נטילת אחריות מטעם הנאשם לעבירה שבוצעה והיעדר רצון מצדו לעבד עם גורם מקצועי את מורכבות יחסיו עם אמו; מהתסקיר עולה שגם ב' מגלה חשדנות כלפי שירות המבחן והיעדר רצון לשיתוף פעולה עמם; האירוע מושא כתב האישום מחייב השתתפות מאסר מאחורי סורג ובריא לתקופה ממושכת; בנוסף, מהתסקיר אף עולה כי קיים סיכון מהנאשם להישנותה של התנהגות אלימה מצדו.

5. מטעם ההגנה העידו שני עדים לגבי אופיו הטוב של הנאשם. ראשית, ב', קורבן עבירת הדקירה. יוזכר, ב' סירבה למסור גרסה במשטרה לגבי אופן קרות אירוע הדקירה ולכן בהמשך ההליך המשפטי, לאחר הגשת כתב האישום, המאשימה ויתרה על זימונה כעדה מטעמה, וזאת על אף שנכללה ברשימת העדים בכתב האישום. במסגרת פרשת ההגנה, ב' העידה דווקא מטעם הנאשם וניסתה לגונן עליו באמירות שונות שכל מטרתן לחלץ אותו מההרשעה. בסופו של יום, עדותה בבית המשפט נמצאה בלתי אמינה ולא יוחס כל משקל לעדותה. כמו כן, בשלב הטיעונים לעונש המשיכה לנסות לגונן על הנאשם באמירות כוללניות בדבר היות הנאשם אדם אחראי, תוך ניסיון חוזר למזער מאחריותו לעבירה שבוצעה. בנסיבות אלה, ייאמר כבר עתה שאינני מייחס משקל כלשהו לעדותה בשלב הטיעונים לעונש לעניין גזירת הדין. עדותה הייתה ונתרה בלתי רלוונטית בכל שלבי המשפט.

6. עד האופי השני היה מרס כ (להלן: 'ס') שהינו המעסיק של הנאשם. מדברי 'ס' עלה שהוא עובד בתחום המסעדות כטבח ראשי והנאשם עובד עמו כעוזר טבח. לטענתו, הנאשם מגלה מוטיבציה גבוהה ללמוד את מקצוע הטבחות וניחן באחריות, רצינות ומוסר עבודה. בנוסף, לפי דברי 'ס', הוא בעצמו היה מעורב בפלילים בצעירותו וראה את ההשלכות השליליות של בתי הסוהר על חייו ועל חייהם של אחרים, ומכאן תקוותו שלא יושת מאסר בפועל על הנאשם על מנת שמסלול חייו של הנאשם ינוט לחוף מבטחים, הרחק מעולם הפשיעה.

7. בא כוח הנאשם הדגיש את העובדה שמזה שלוש שנים מאז האירוע מושא כתב האישום, לא נפתחו נגדו תיקים פלילים נוספים והוא מתפקד במסגרת תעסוקתית סדורה. כמו כן, טען שמדובר ב-"בגיר צעיר" כנתון משמעותי להקלה בעונשו.

מתחם העונש ההולם

8. למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, אפנה לפסיקה שלהלן:

א. רע"פ 7378/13 חרובי נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (31.10.2013). המבקש דקר את שותפו לדירה שבה התגורר באמצעות סכין מטבח בבטנו מעל המפשעה. בית משפט השלום השית עליו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות כספית. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ב. רע"פ 4573/11 **לפידית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.9.2011). המבקש דקר באמצעות סכין שאורך להבה הוא 17 ס"מ את המתלונן בצווארו, באוזנו ובידו. עקב הדקירה, נדרש המתלונן לטיפול רפואי ואף אושפז בבית חולים. בית המשפט השלום השית על המבקש 6 חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך של 15,000 ש"ח. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ג. ע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' שיכה** [פורסם בנבו] (2.4.2014). המשיב דקר את המתלונן באמצעות מספרים, פעם אחת בצלעות ופעמיים בגבו. עקב הדקירות, המתלונן עבר ניתוח כירורגי ונפגע, בין היתר, בטחול. התיק התנהל בבית המשפט המחוזי כערכאה ראשונה והושמו על המערער 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך של 1,500 ש"ח. המבקש היה בן 31 שנים, נשוי ואב לילדים ונעדר עבר פלילי. המדינה ערערה לבית המשפט העליון על קולת העונש והערעור נדחה פה אחד בהרכב שלושה שופטים.

ד. ב-רע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.14). על פי עובדות כתב האישום, המתלונן הציע למבקש לשתות עימו משקה אלכוהול. בתגובה לכך, המבקש תקף אותו בכך שחבט בראשו באמצעות בקבוק המשקה, כך שהבקבוק נשבר על ראשו של המתלונן. לאחר מכן הטיח את הבקבוק השבור בפני המתלונן וגרם לו חתך עמוק של 10 ס"מ בפניו, קרוב לאוזנו, שבגינו נזקק לטיפול רפואי בבית החולים. המבקש היה בן 18 וחצי בעת ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי ונטל אחריות למעשיו. בית משפט השלום גזר עליו שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. ערעור המדינה לבית משפט המחוזי במחוז מרכז התקבל ונקבע שמתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשים ל-שתי שנות מאסר בפועל. עונשו הוחמר לשנת מאסר מאחורי סורג ובריח. הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון ואשר בחר לתת רשות ערעור בהרכב של שלושה שופטים. בסופו של יום, הערעור נדחה.

ה. ע"פ 4383/07 **אבו פנה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.9.07). על רקע סכסוך בין משפחתו של המערער לבין משפחת המתלוננים, פרץ עימות אלים בין המשפחות בו נפצע אחיו של המערער ואדם נוסף ממשפחת המתלוננים. מששמע המערער על פציעתו של אחיו, הגיע לבית המשפחה היריבה כאשר הוא אוחז בסכין וניסה לדקור את אחד הנוכחים במקום ובהמשך דקר אדם אחר כאשר הוא גורם לו לשני חתכים בשתי ידיו. המתלונן נלקח לבית החולים ושם טופל, נותח ואושפז למשך יומיים. על המערער הוטלו תשעה חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ו. ע"פ 2161/13 **חבשי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.5.13). במהלך יכוח שנתגלע בין המערער ובין המתלונן, ניגש המערער לרכבו והוציא ממנו סכין יפנית והתקרב למתלונן. המתלונן מיהר לרכבו והוציא משם מגבה (ג'ק) על מנת להתגונן, כאשר המערער התקרב אליו והשליך לעברו את המגבה שפגע בברכו של המערער, והחל להימלט. המערער דלק אחרי

המתלונן וחתך אותו בסכין לאורך גבו, כאשר אורך החתך הוא 20 ס"מ עם חיתוך של השרירים. על המערער הוטל עונש של 12 חודשי מאסר בפועל וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ז. ע"פ 6176/12 **שווק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.1.13). בין המערער לבין המתלונן התפתח סכסוך ומהלכו דקר את המתלונן אשר נזקק לאשפוז. בעקבות הסכם סולחה שנערך בין המבקש למתלונן, האחרון העיד כעד אופי מטעם המתלונן בשלב הטיעונים לעונש. למערער עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות ובית המשפט המחוזי גזר עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

9. לאור הפסיקה שהובאה לעיל, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאירוע מושא כתב האישום, נע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, וזאת בצירוף מאסר על תנאי, פיצוי לקורבן העבירה וקנס כספי.

העונש המתאים

10. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, לקחתי בחשבון את הנתונים שלהלן לקולא: היעדר עבר פלילי; גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה, 18 שנים; העובדה שהוא עובד בצורה סדורה במשך תקופה ממושכת.

11. מן הראוי לציין שאומנם הנאשם כפר בכתב האישום ולא נטל אחריות על מעשיו ונשמעו הראיות באופן מלא, אך יוזכר שהנאשם הודה במעשיו כבר בשלב החקירה. הכרעת הדין מבוססת על מסלול הרשעה שמבוסס על הודאת חוץ בצירוף שבעה מקורות שונים של "דבר מה נוסף". במילים אחרות, יש בכל זאת מקום לתת משקל מסוים להודאה שנמסרה כבר בתחנת המשטרה לצורך גזירת הדין, על אף שבכל זאת מדובר במשקל מועט בשל שמיעת הראיות וניהול המשפט.

12. יתר על כן, לאור העובדה שקורבן עבירת הדקירה היא אמו של הנאשם ושניהם ממשיכים להתגורר תחת קורת גג אחת ולאור עמדתה הסלחנית כלפיו בכל שלבי המשפט, וכן ניסיונותיה הבלתי נלאים לחלצו גם מהחקירה, גם מההרשעה וגם מהעונש, וזאת ובכל דרך אפשרית, הרי שנשמט הרציונל בחיוב הנאשם בתשלום פיצוי כספי עבורה. התנהגותה של ב' לאורך כל ההליך המשפטי, מתחילה ועד סוף, איננה מותירה מקום לספק כי איננה מעוניינת בקבלת פיצוי כספי כלשהו מהנאשם בשלב גזירת הדין. בנסיבות אלה, ברור שנשמט הבסיס המעשי והעיוני בחיוב הנאשם בתשלום פיצוי לב'.

13. כידוע, פיצוי כספי בהלך הפלילי משרת תכלית שונה לחלוטין מקנס כספי. הפיצוי מיועד לקדם תכלית "נזיקית" לפיצוי הניזוק על הנזק שנגרם לו מהעבירה, ואינו עונש, בעוד שקנס מיועד לקדם תכלית "עונשית" מובהקת. אין זה מתפקידו של בית המשפט לכפות על קורבן העבירה, ב', לקבל פיצוי מהנאשם בניגוד לרצונה.

14. בהליך האזרחי, בית המשפט לא מעניק מיוזמתו סעד כספי המורה למזיק לפצות את הניזוק. ההליך האזרחי קם לתחיה רק בעקבות תביעה שמגיש הניזוק נגד המזיק ובה הוא עותר בצורה מפורשת לקבלת סעד כספי נגדו בשל הנזק שנגרם לניזוק מעוולתו של המזיק. בהעדר תביעה יזומה מטעם הניזוק, אין סעד שיפוטי. הניזוק יכול גם לוותר על תביעתו לאחר הגשתה ובמקרה כזה אין לבית המשפט אלא להיעתר לבקשה ולמחוק את התביעה. אין זה מתפקידו של בית המשפט לריב את ריבו של הניזוק ועוד בעל כורחו. כך בהליך האזרחי בתביעות נזיקין, וכך גם בהליך הפלילי בנוגע לרכיב הפיצוי בעת גזירת הדין.

15. לאור מכלול הנסיבות, סבורני שהעונש הראוי הוא הצבת הנאשם בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, קרי 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות בצירוף קנס כספי משמעותי.

16. לסיכום, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות. עבודות השירות יבוצעו במפקדת מחוז מרכז של שרות בתי הסוהר. הנאשם יעבוד חמישה ימים בשבוע, שש וחצי שעות עבודה יומיות. הנאשם יתייצב ביום 14.1.18 בשעה 08:00 במפקדת מחוז מרכז של שירות בתי הסוהר לתחילת ריצוי עבודות השירות.

ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום לא יבצע עבירת אלימות.

ג. הנאשם ישלם קנס כספי בסך של 12,000 ש"ח, או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.2.2018 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מידי.

17. זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.